

РЕШЕНИЕ

№ 1197

гр. Варна, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Х.ва
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело №
20223110100100 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба , депозирана от **ищцовото дружество „З. Д. Е.“ АД**, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ЙоА. Ц. - изпълнителен директор и РумЯ. Б. - изпълнителен директор, чрез процесуалния представител - юрисконсулт Я. Н. Ц. против **ответника Е. М. Ю., ЕГН *******, с адрес: ***.

Предявеният иск е с правна квалификация **чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86 , ал.1 ЗЗД .**

Отправеното до съда искане по см. на чл.127 , ал.1, т.5 ГПК е да бъде постановено Решение, по силата на което **да бъде прието за установено**, в отношенията между страните, че **ответникът дължи** на ищцовото дружество сумата от **8189.13 лева**, представляваща **изплатено застрахователно обезщетение** по договор за застраховка **„Гражданска отговорност“**, във връзка с ПТП, настъпило на **02.07.2012 г.**, в с. С., обл. Варна, при което при управление на л.а. „****“, с ДК № ***, по ул. „****“ с алкохол в кръвта над допустимото, Е. М. Ю. нарушава правилата за движение по пътищата и до дом *** удря попътно движещи се към центъра на селото в близост до десния бордюр трима пешеходци с дете в количка, по щета № 1500055001 и ***** , ведно със **законната лихва** върху главницата от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК в съда - **08.10.2021г.** до окончателното изплащане на сумата, за която сума има издадена Заповед за изпълнение №5661/11.10.2021г. по ч.гр.д. № 14582/2021г. по описа на ВРС.

Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба са изложени твърдения, че на **02.07.2012г.** в село С. , отв. Е. М. Ю. при управление на лек автомобил „****“, с ДК № ***, нарушил правилата за движение по пътищата и врълхлетял върху движещите се по пътното плато, в центъра на селото, в близост до десния бордюр,

С. С. и И. С. и ги блъснал . ПТП- то било констатирано с констативен протокол за ПТП с пострадали лица и с влязла в сила присъда.

Твърди се, че като застраховател по застраховка гражданска отговорност на виновния водач , по застрахователна полица, по съдебен ред против ЗД „Е.“ АД била предявена била предявена искова претенция и образувано гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на Софийски районен съд, като ЗД „Е.“ АД било осъдено да заплати на пострадалите лица претърпените болки и страдания, а с Решение по гр.д. № 7553/2016 г. първоинстанционното решение било потвърдено.

Твърди, че на осн. **чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ** ищцовото дружество има **право да получи от застрахования, платеното от застрахователя обезщетение, когато застрахования след настъпване на ПТП е напуснал същото.** С влязла в сила Присъда било установено, че **ответникът е напуснал процесното ПТП, което аргументира правния интерес на ищцовото дружество от водене на настоящото производство .**

Ищцовото дружество претендира от ответника сумата от **8189.13 лева**, представляваща изплатено обезщетение на правоимащите , ведно със законната лихва върху исковата сума, като с уточнителна молба е прецизирано искането си до иския съд .

С исковата молба ищцовото дружество е направило доказателствени искания .

В становище вх.рег.№ 66694/30.09.2022 г. ищцовото дружество, чрез пълномощника ю.к. К. Н. уточнява изрично, че произшествието е **напуснато** от виновния водач.

В законоустановения срок ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва иска.

В писмения отговор, депозиран по делото от адв. А. К. - надлежно назначен особен представител на ответника е изразено следното становище:

1. На първо място са наведени възражения за **нередовност на исковата претенция** поради липса на наведени фактически твърдения, които да кореспондират с установителния петитум, навеждане на първоначални твърдения затова, че виновния водач напуснал процесното ПТП, а на по-късен етап и че е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата .

Наведено е възражение, че представянето от страна на ищеца на съдебни решения с исковата молба не може да замести излагането на фактически твърдения, а и да обоснове правния интерес на ищеца от водене на настоящия иск.

Възражава се още, че искът е **недопустим**, т.к. по делото не е представена полица „Гражданска отговорност“, ангажираните с исковата молба доказателства не били достатъчни да се обоснове извод за наличието ѝ , а по-късното представяне на доказателства би било преклудирано.

2. Отделно от горните възражения, ответникът, чрез особения си представител намира исковата молба освен за **недопустима и за неоснователна.**

Особеният представител на ответника счита, че не са ангажирани никакви доказателства във връзка с твърдяното обстоятелство, че ответникът се отклонил от мястото на процесното ПТП или че дал алкохолна проба над допустимата. Не били налице доказателства, че управлението от отв. Е. Ю. л.а. участвал в твърдяното ПТП, както и преки доказателства за мястото, механизма и времето на настъпване на ПТП- то ,не били ангажирани доказателства по отношение на напускането на произшествието от страна на ответника преди идване на органите на реда , нито такива за промилите на алкохолно съдържание в кръвта на водача Ю..

Ответникът, чрез особеният си представител, твърди , че съставения от органите **протокол за ПТП е нечетлив и не счита, че отразява посочените обстоятелства.**

На следващо място, според особения представител на ответника , не ставало ясно от платежните документи дал ищецът заплатил такси на ЧСИ по образуваните изпълнителни дела, а ако това било сторено, то тогава ищецът следвало да уточни това и размера на платените такси, след което претенцията да бъде намалена.

Ответникът сочи, че ако се претендира сума, платена от застрахователя която представя такси на ЧСИ, то в тази й част, претенцията се явявала неоснователна.

На последно място ответникът, чрез адв. К. подчертава, че основателността на предявения иск е обусловена от установяване на следните правно релевантни факти: наличие на валиден договор за задължително застраховане „Гражданска отговорност“ в срока на който да е настъпило застрахователното събитие, покрит иск по последния, вина на застрахования при ищеца водач, който напуснал мястото на настъпване на ПТП- то преди идване на органите за контрол на движение по пътищата , когато посещаването на местопроизшествието е задължително по закон, както и че в изпълнение на договореното си задължение застрахователят заплатил застрахователно обезщетение за причини вреди. Нито един от тези елементи на фактическия състав, на който ищецът основава исковата си претенция, според ответника, не бил установен от твърденията в исковата молба.

Поради изложеното по-горе, ответникът желае съдът да остави без движение исковата молба за привеждането ѝ в съответствие с изискванията на процесуалния закон, а в условията на евентуалност - искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Изрично още в срока по чл.131 ГПК ответникът е заявил възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

В проведеното по делото последно открито съдебно заседание, страните редовно уведомени не изпращат представители . Преди последното открито съдебно заседание ищцовото дружество е депозирало писмено становище с което поддържа предявения иск и желае присъждане на разноските в заповедното и в исковото производство съгласно приложения списък по чл. 80 ГПК .

СЪДЪТ, след запознаване с материалите по делото, становищата на страните, относимите правни норми и доказателствата по делото, съгласно нормите на чл.235 и чл.236 ГПК приема за установено и доказано от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА** следното :

От приобщеното по исковото производство писмено доказателство - **частно гр.дело № 14582/ 2021 г. по описа на РС Варна, ХЛП - ри състав** се установява ,че на **08.10.2021 г.** във ВРС е било депозирано Заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от заявителя ЗАД „Е.“ АД против длъжника Е. М. Ю. ЕГН *** . В точка **9** от утвърдения образец на Заявление заявителят е посочил , че желае издаване на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК против длъжника Е. Ю. за сумата от **8189,31 лв.** главница, **законната лихва** от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането, ведно със сторените по делото съдебно деловодни разноски . В **т. 9, б. б** е вписано , че вземането е за **щета 1500055001 и ******* , а в **т.12** е посочено, че на 2.7.2012 г. в с.С., обл.Варна , при управление с **алкохол в кръвта** над допустимото на л.а. *** с ДКН *** по ул. „*** „ длъжникът Е. Ю. нарушил правилата за движение по пътищата и до дом 24 ударил попътни движещите се към центъра на селото , в близост до десния бордюр трима пешеходци с дете в

количка. След процесното ПТП длъжникът по настоящото дело **напуска произшествието** .След ПТП-то наследниците предявяват към ЗД Е. АД в качество на застраховател по застраховка Гражданска отговорност претенция за заплащане на вреди в следствие на ПТП - то .ЗД Е. АД **изплаща сумата в размер на 8189,31 лв.**, поради горното и на основание чл. 500, ал.1, т.3 заявителят е предявил пред РС Варна заявлението си . Видно от лист 10 - ти от заповедното дело , заповедният съд е намерил, че заявлението отговоря на изискванията за редовност ,като е разпоредил издаване на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в полза на заявителя и против длъжника . От оригинала на приложената на л. 11- ти Заповед № 5661/11.10.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена от РС Варна, ХЛП - ри състав по ч.гр.д.№ 14582/ 2021 г. , е видно , че заповедният съд е разпоредил длъжникът да заплати на кредитора сумата **8189,31 лв.** представляваща изплатено застрахователно обезщетение на осн. чл.500 , ал. 1 т.3 КЗ въз основа на сключена застраховка „ Гражданска отговорност „ във връзка с ПТП настъпило на 02.07.2012 г. в с.С., обл.Варна , при което при управление на л.а. „ *** „с ДКН *** , по ул. *** с алкохол в кръвта над допустимото Е. Ю. нарушава правилата за движение по пътищата и до дом *** удря попътно движещи се към центъра на селото в близост до десния бордюр трима пешеходци с дете в количка, по щета № 1500055001 и *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 08.10.2021 г., до окончателното изплащане на задължението , на осн. чл.410 ГПК, както и направените по делото съдебно - деловодни разноски в размер на 163,78 лв. за заплатена държавна такса и 50,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение , на осн. чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК.

От всички останали писмени доказателства по заповедното дело е видно,че въпреки предприетите от съда действия по връчване лично на книжата на длъжника, Заповедта се счита връчена по реда на чл. 47, ал.5 ГПК и заявителят в изпълнение на дадените от съда указания е предявил специалния си положителен установителен иск против длъжника в рамките на преклузивния срок .

Както в заповедното, така и в исковото производство Е. Ю. не е получил преписи от книжата, адресирани до него, поради което и след взето решение за предоставяне на правна помощ и внасяне на депозит , съдът е назначил особен представител на ответника . Особеният представител на ответника е оспорил иска в срока по чл.131 ГПК .

Видно от проведените по делото открити съдебни заседания страните по делото не са взели участие в нито едно от проведените заседания ,в които са събирани писмени и гласни доказателства, а в последното о.с.з. от 24.03.2023 г. е било изслушано и приобщено заключението по допуснатата комплексна съдебно медицинска-автотехническа експертиза .

От приобщените писмени доказателства: **НОХД № 1016/2013 г.** по описа на Окръжен съд - Варна, частно наказателно дело № 322/2013 г. по описа на Апелативен съд Варна , **ВНОХД № 107/2014 г. по описа на Апелативен съд Варна** , както и **ДП № 2376/2012 г.** по описа на Четвърто РУ ОД МВР Варна , безспорно се установява , че на 02.07.2012 г. е било започнато досъдебно производство № 2376/2012 г. по описа на Четвърто РУ ОД МВР Варна срещу ответника по настоящото исково производство Е. Ю. затова ,че на **02.07.2012г.** в село С. , обл.Варна по непредпазливост, при управление на л.а. „****“ с ДКН *** , **е причинил смърт на лицето К. К. К., ЕГН ***** и телесни повреди на лицата И. К. Ц. ,С. А. С., и С. И. К.а , престъпление по чл. 343 , ал.1 б. „ в „ НК.** След приключване на досъдебното производство е бил изготвен от Окръжна Прокуратура Варна **Обвинителен акт с вх. № 2148/2012г.от 16.08.2013 г.** , а

въз основа на обвинителния акт е било образувано **НОХД № 1016/2013 г.** по описа на Окръжен съд Варна. С **Присъда № 19 / 25.02.2014 г.** постановена по **НОХД № 1016/2013 г.** по описа на ОС Варна подсъдимият Е. М. Ю. ЕГН *** е бил признат за **виновен в това**, че на **02.07.2012 г.** в с.С. , обл.Варна, при управление на МПС - лек автомобил „ *** „ с рег.№ *** , нарушил правилата за движение по пътищата - чл.20 , ал.1 и ал.2 ЗДвП и **причинил по непредпазливост смъртта** на К. К. К. , ЕГН *****, като деецът е **избягал от местопроизшествието** , поради което и на основание **чл.343 , ал.3, пр. последно буква „б „, предложение първо, вр. ал.1 , буква „в,, НК** и чл.54 НК му е наложено наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за срок от ТРИ ГОДИНИ, което на осн. чл. 66, ал.1 НК Е ОТЛОЖЕНО с изпитателен срок от ПЕТ ГОДИНИ , считано от влизане в сила на присъдата , като е **ОПРАВДАН** за е **нарушил и чл. 116, ал.1 ЗДвП** . На основание чл. 343г НК на подсъдимия е било наложено и наказанието **ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС** за срок от ЧЕТИРИ години , като е било зачетено времето , през което същият е бил лишен от това право по административен ред. С **Решение № 106/17.07.2014 г.** на Апелативен съд Варна Присъда № 19 от 25.02.2014 г. по НОХД № 1016/2013г. на ОС Варна е била изцяло потвърдена. Установява се от приложения по делото препис на **Решение № 9 / 12 май 2015 г. по описа на ВКС , Трето Н.О.,** с Председател Севдалин Мавров, постановено по КНОХД № 1589/2014 г. по описа на ВКС, че Решението на Апелативен съд Варна № 106 / 17.7.2014 г. по ВНОХД № 107/2014 г. е оставено в сила , а актът на ВКС е окончателен / л. 68 - 71 от делото /. **Присъдата на наказателния съд е влязла в законна сила на 12.05.2015г.**

Въз основа на изложеното по-горе и съгласно нормата на чл.300 ГПК , се налага и извода , че влязлата в законна сила Присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд , респ. вината на ответника и съставомерността на Д.ието, осъществено от него на инкриминираната дата не подлежат на изследване от гражданския съд.

За цялостното изясняване на фактическата страна по спора, в производството по предявения специален положителен установителен иск са събрани и гласни доказателства , допусната и необходимата съдебна експертиза.

От изготвената по настоящото исково **производство комплексна съдебно - медицинска и автотехническа експертиза**, възложена на вещите лица д-р Д.Д. и инж.Х. К. , е видно, че вещите лица са се запознали със всички материали по делото, коментирали КСМАТЕ на в.л.К. М. и д-р Д.Г., СМЕ № 280 / 2012 г. на д-р Г., СМЕ № 278/2012 г. издадена от д-р В.С., цитирали са буквално показанията на Е. Ю. /стр. 4 -та от експертизата / за да дадат отговорите :

На 2.7.2012 г., около 21:00 ч. в село С. , обл.Варна, по централна улица „Св.Св.***“ се движел в дясната си лента за движение л.а.“****“ с рег.№ *** , с водач Е. М. Ю., в посока центъра на селото . В същото време и час на същата улица и в същата посока , в близост до десния бордюр се движели : И. К. Ц., С. А. С. , С. И. К.а, носела дете на ръце и К. К. К. - дете . Процесният л.а. буквално врџхлетял върху тях като им нанесъл удар в посока отзад напред отляво надясно , от което всички били изхвърлени на десния тротоар до дом 22.

От представената по делото медицинска документация, вещото лице д-р Д. заключава, че в резултат на ПТП на **2.7.2012 г. С. А. С. получила** контузия на лявата подбедрица , травматичен оток и кръвонасядане в същата област , ожулвания по страничната лява повърхност на гръдния кош и лявата поясна половина , травматичен оток и кръвонасядане в областта на лявата мишница.По време на същото произшествие **И. К. Ц. е получил** разкъсно - контузна рана в дясната тилно - теменна област на главата, ожулвания в дясната челна област и задната

повърхност на дясното рамо .В т.4 от КСМАТЕ в.л. д-р Д. дава заключението, че травматичните увреждания от гореописания вид обуславят и за двамата пострадали **временно разстройство на здравето неопасно за живота** . От отговорите на въпроси от 5 до 7 на комплексната експертиза се установява, че травматичните увреждания на лицата С. и Ц. обичайно отзвучават в рамките на **2-3 седмици**, като непосредствено след получаването ѝм в рамките на 10 -15 дни са налице болки в засегнатите анатомични области , ограничения на движенията накрайниците , а при такива увреждания се провежда лечение с обезболяващи, с компреси евентуално антибиотично лечение за предпазване от възникване на инфекция , а степента и характера на установените увреждания дават основание на съдебния медик да приеме, че е налице **пълно възстановяване** от пострадалите от получените травми.

По същество на спора от КСМАТЕ от отговорите на въпроси едно и две е видно, че установените травматични увреждания при пострадалите отговарят да са получени при възникналото ПТП и е налице пряка причинно - следствена връзка между процесното ПТП и установените травматични увреждания.

По отношение на лицата С. С. и И. Ц., от приобщената по делото на л.112 -ти справка от масивите на НБДН се установява , че С. А. С. ЕГН ***** е в граждански брак от 25.10.2018 г. с И. К. Ц., ЕГН ***** , двамата с адрес с.***, ***.Видно от протокола от проведено о.с.з.от 2.12.2022г. /л.118 -119 / лицата С. С. и И. Ц. са били разпитани в качество на свидетели , като на база техните показания е изготвена и комплексната САТМЕ , а показанията на свидетелите напълно кореспондират и с описаното по-горе от вещите лица д-р Д. и ижн. К., поради което е ненужно да бъдат преповтаряни .

Съдът намира на база приобщените на листи от 16 до 40 вкл. писмени доказателства представени още с исковата молба за установени и доказани твърденията на ищцовата страна , на които основава и основанието и размера на исковата си претенция . В този смисъл от приложените по делото заверени за вярност с оригинала копия на : Решение от 15.02.2016 г. по **гражданско дело № 51792/2013 г.** по описа на **Софийски районен съд, II гражданско отделение, 57-ми състав**; Решение от 03.11.2016 г. по **гражданско дело № 7553/2016 г. по описа на Софийски градски съд, II-б въззивен състав**; покана за доброволно изпълнение изх.№ 635/18.01.2017 г.; изпълнителен лист от 12.12.2016 г., издаден по гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на СРС, ГО, 57 състав; покана за доброволно изпълнение изх.№ 9357/14.06.2016 г.; изпълнителен лист от 30.05.2016 г., издаден по гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на СРС, ГО, 57 състав; покана за доброволно изпълнение изх.№ 633/18.01.2017 г.; изпълнителен лист от 12.12.2016 г., издаден по гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на СРС, ГО, 57 състав; покана за доброволно изпълнение изх.№ 638/18.01.2017 г.; изпълнителен лист от 12.12.2016 г., издаден по гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на СРС, ГО, 57 състав; покана за доброволно изпълнение изх.№ 01124/15.06.2016 г.; изпълнителен лист от 30.05.2016 г., издаден по гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на СРС, ГО, 57 състав, в полза на И. Ц.; изпълнителен лист от 30.05.2016 г., издаден по гражданско дело № 51792/2013 г. по описа на СРС, ГО, 57 състав, в полза на С. С.; **преводно нареждане** за кредитен превод от 15.12.2016 г. на стойност 4450,96 лв.; **преводно нареждане** за кредитен превод от 15.12.2016 г. на стойност 2254,92 лв.; **преводно нареждане** за кредитен превод от 01.02.2017 г. на стойност 1463,43 лв.; **справка от електронна страница** за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, се установява следното :

С Решение от 15.02.2016 г. на СРС , 57 - ми състав , по гр.дело № 51792/2013 г. по предявени ОСИ с правно **осн. чл. 226, ал.1 КЗ вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД ЗАД Е. АД** е било

осъдено да заплати на : С. А. С. сумата от **3440,00 лв.** обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди , изразяващи се претърпени болки и страдания , вследствие травматични увреждания, причинени от виновното поведение на водача на лек автомобил „*** „, с рег. № *** на 2.7.2012 г. в село С., обл.Варна , чиято деликтна отговорност е била обезпечена чрез договор за застраховка Гражданска отговорност със ЗАД „Е.“ АД ведно със **законната лихва** върху сумата от **3440,00 лв.** считано от **02.07.2012 г.** до окончателното ѝ изплащане, като искът е бил **отхвърлен** за разликата над 3440,00 лв. до пълния размер от **8000 лв. , както и да заплати на И. К. Ц. сумата от 5000,00 лв.** представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди , изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие на травматичните увреждания , причинени от виновното поведение на водача на лек автомобил „****“ с рег. № *** на 2.7.2012 г. в село С., обл.Варна , чиято деликтна отговорност е била обезпечена чрез договор за застраховка Гражданска отговорност със ЗАД Е. АД ведно със **законната лихва** върху сумата от **5000,00 лв.** считано от **2.7.2012 г.** до окончателното ѝ изплащане, като искът е бил **отхвърлен** за разликата над 5000,00 лв. до пълния размер от **15000 лв.**

С **Решение от 3.11.2016 г. СГС , Г.О., II - б въззивен състав** по в.гр.д. № 7553/2016 г. е потвърдил решението на СРС от 15.2.2016 г., II Г.О. ,57 -ми състав постановено по гр.дело № 51792 по описа за 2013 г. в частта в която предявените искове са уважени над сумите от 1600 лв. всеки ; в частта в която исковете са отхвърлени , както и в частта на присъдените разноси . Видно от преписа на въззивното решение на СГС - в останалата част решението на СРС е влязло в сила, а въззивното решение не е подлежало на касационен контрол .

От приложените на листи 38, 39, 40 заверени за вярност с оригинала копия на **преводни нареждания** се установява , че дружество“Е.“ АД на **15.12.2016 г.** е превело на **И. К. Ц. ,** по банков път сумата от **4450,96 лв.** с вписано основание : гр.д. 7553/16 СГС II- Б , гл.и лих., прихв. Разн. **Щета 1500055001** ; на **15.12.2016 г.** и превело по банков път на **С. А. С.** сумата от **2254,92 лв.** с вписано основание : гр.д. 7553/16 СГС II- Б , гл.и лих., прихв. Разн. **Щета *******, а на **1.2.2017 г.** по изпълнително дело № 52/2017 г. по описа на ЧСИ М. сумата от **1463,43 лв.** с вписано основание „ **щета 1500055001** „.

При така изложеното от фактическа страна, на база събраните по делото доказателства съгласно нормите на чл.235 и чл. 236 ГПК , исковият съд прави следните изводи от **ПРАВНА СТРАНА :**

Предявения по делото специален положителен установителен иск е с правно основание чл.422 , ал.1 вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД , заявен от ЗАД „Е.,“ АД против ответника Е. Ю. , в рамките на законоустановения преклузивен срок и процесуално допустим . За да се произнесе исковия съд по основателността и доказаността на иска, се спира на първо място на разпределението на доказателствената тежест, така както е било извършено с проекта за доклад, обявен за окончателен , без възражения на страните . По предявения специален положителен установителен иск, съдът е разпределил **доказателствената тежест** между страните както следва : **В тежест на ищцовото дружество** е било възложено да установи и докаже при условията на пълно и главно доказване: Наличието на невлязла в законна сила заповед за изпълнение на парично задължение против ответника по заповедното дело, инициирано от ищеца за същото парично вземане против ответника - длъжник в заповедното производство;настъпването на процесното ПТП по вина на ответника, че ответникът е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, че ответникът е напуснал процесното ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на

местопроизшествието от тях е задължително по закон; че автомобилът управляван от ответника е бил застрахован по риска „Гражданска отговорност“ при ищцовото дружество към датата на настъпване на ПТП; пряката причинно -следствена връзка между виновното поведение на водача на л.а. и ответник и причинените щети на пострадалите лица; размера на причинените при ПТП-то вреди на пострадалите от същото лица, както и че ищцовото дружество е заплатило застрахователно обезщетение в претендирания размер от **8189.31 лева** и изпадане на ответника в забава и началната дата на същата. **В тежест на ответника** съдът е възложил да установи наличие на правоизключващи и / или правопогасяващи исковата претенция обстоятелства както по отношение на главното вземане, така и на акцесорното.

При разпределяне на доказателствената тежест между страните, иският съд е цитирал и част от **трайната съдебна практика**, съгласно която **регресното право** на застрахователя по **задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по чл. 274, ал. 1 и ал. 2 КЗ (отм.); и чл. 500, ал. 1 и ал. 2 КЗ** представлява **право на застрахователя да получи от застрахования платеното на пострадалото, респективно увреденото лице обезщетение**, ако е осъществено някое от предвидените в посочените разпоредби **основания**. **В тази връзка иският съд е указал на страните, че регресното право** на застрахователя срещу застрахования не е същинско застрахователно право, подобно на суброгацията по общия състав, предвиден в чл. 213 КЗ (отм.); и чл. 410 КЗ, то не е част от застрахователното правоотношение, **а възниква по силата на закона** при наличие на **някое от регламентираните в действащата правна уредба основания**. В предвидените в **отменения Кодекс за застраховането и сега действащия Кодекс на застраховането** основания се касае до освобождаване на застрахователя от задължението му към застрахования. **Регресното право възниква тогава**, когато застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор /към застрахования/ на основания, посочени в закона - **умисъл, употреба на алкохол, наркотици и др. То възниква спрямо застрахования от момента на деликта**, тъй като законодателят свързва наличието на основанията по чл. 274, ал. 1 и ал. 2 КЗ (отм.); и чл. 500, ал. 1 и ал. 2 КЗ /умисъл, алкохол, липса на правоспособност за управление и др. / именно с този момент.

Регресното право се урежда от закона, действал към момента на неговото пораждане, момента на осъществяване на относимите към него обстоятелства, а този момент е **застрахователното събитие** по риска „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Наличието на предвидените в чл. 274 КЗ (отм.) и чл. 500 КЗ основания за възникване на регресното право **не освобождава** обаче застрахователя от отговорността по риска „Гражданска отговорност“ към третото увредено лице, поради което той **дължи обезщетяване** на вредите, претърпени от него. Моментът на плащането на обезщетението на увреденото лице определя не възникването, а изискуемостта на регресното притезание. **Регресното право на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите спрямо виновния водач се урежда от закона, действал към момента на неговото пораждане**, а този момент е настъпването на **застрахователното събитие** по риска „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

При наведените от ищеца твърдения в **искова и уточнителна молби**, съдът е указал на страните, че приложимият закон по отношение на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите спрямо виновния застрахован водач, когато застрахователният договор с него е сключен при действието на **отменения КЗ, застрахователното събитие /ПТП/ се твърди**, че е настъпило при **действието на**

КЗ , приложил е отменения КЗ отменен, а не новия КЗ /в сила от 01.01.2016 г.

Съдът е указал на страните още , че съгласно чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от Д.ието, относно това, дали е извършено Д.ието, неговата противоправност и виновността на дееца.

СЪДЪТ е УКАЗАЛ на ищеца, че има възможност до края на първото открито съдебно заседание, да допълни твърденията си така, че да е ясно какъв механизъм на ПТП /застрахователно събитие/ твърди да е осъществен, а и дали ответникът е управлявал МПС - то с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма / чл.5 от ЗДвП / или/ и че е напуснал местопроизшествието. (Указанията на съда са изпълнени с цитираното по-горе становище,приложено на л. 63 -ти , което е обявено за неразделна част от доклада).

При така разпределената тежест на доказване, съдът намира, че на база ангажираните от ищеца писмени и гласни доказателства, безспорно основанието и размера на предявения специален положителен установителен иск са установени и доказани .

Видно от материалите по заповедното дело заповедният съд е издал в полза на заявителя - застраховател Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за исковата сума от **8189,31 лв., като в самата заповед е вписано и основанието на което се е претендирала исковата сума - чл. 500 ,ал.1 т.3 КЗ / л. 11 - ти / и твърдяното от заявителя обстоятелство , че длъжникът е извършил нарушение на правилата за движение по пътищата , като е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата норма - т.е.и чл. 500, ал.1 т. 1 КЗ нов . Несъмнено за настоящия съдебен състав, независимо от начина на посочване на основанията на които застрахователят е основал Заявлението си по чл. 410 ГПК - словом по чл. 500, ал.1 т.1 т.1 и цифром по чл. 500, ал.1 т.3 КЗ нов, исковото производство е процесуално допустимо, т.к. са налице трите абсолютни процесуални предпоставки. Трайната съдебна практика приема, че съдът, пред който е предявен иск за съществуване на вземането по реда на чл. 422 от ГПК следи служебно за едновременното наличие на три предпоставки за допустимостта на иска: 1) издадена заповед за изпълнение; 2) подадено от длъжника в двуседмичен (едномесечен – съгласно действащата редакция) срок от връчването на заповедта, възражение по чл. 414 от ГПК; 3) спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 (сега – ал. 4) от ГПК.Наличието на трите процесуални предпоставки обуславя и извода на иския съд, че исковото производство е надлежно учредено , а възраженията на ответника - неоснователни.**

Както бе посочено и по-горе , в заявлението си заявителят се е позовал на нормата на чл. 500, ал.1, т.1 и чл. 500 , ал.1 т.3 КЗ нов , като е твърдял , че процесното ПТП от 2.7.2012 г. е било извършено от ответника , а ищецът в качеството си на застраховател има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач:т.1.при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма или под въздействието на наркотици или други упойващи вещества или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотици или други упойващи вещества; както и т.3. е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол

на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон.

Аналог на нормата на чл.500 КЗ нов е действащата до 2016 г. разпоредба на чл.274 ,ал.1, т.1 пр. последно КЗ.

Съгласно задължителната съдебна практика на ВКС, обективирана в Решение № 152/5.11.2014 г. по т. дело № 2080/13 на състав на Първо т. о. по аналогичен от фактическа страна казус, съставът на ВКС приема следното: в хипотеза на неоспорване на твърдението в исковата молба, че с напускане на местопроизшествието деликвентът се е отклонил виновно, като е осуетил проверка за алкохол или др. упойващи вещества, застрахователят следва да установи с оглед изискването на цитираната норма в чл. 274, ал. 1, т. 1 прел. последно от КЗ (отм.): факта на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на деликвента - ответник в производството, факта на удовлетворяване на пострадалите от причиненото от деликвента ПТП в конкретен обоснован съразмерно с вредата размер, както и факта на виновното отклоняване от извършване на проверка от контролните органи за употреба на алкохол или друго упойващо вещество. Бягството от местопроизшествието е категорично установено ако е налице влязла в сила присъда или друг акт с последиците на влязла в сила присъда по това Д.и.е, но то може да бъде установено в производството по чл. 274, ал. 1, т. 1, пр. посл. КЗ и със съставения от контролния орган протокол за ПТП.

В съдебната практика на ВКС, постановена по реда на чл.290 ГПК , се приема , че липсата на въведено в процеса правозащитно твърдение за това, че лицето (деликвентът) **оспорва** заявеното от застрахователя, че се е **отклонил виновно** от местопроизшествието, **за да осуети проверка за алкохол** и други упойващи вещества, **както и императивният регламент** на дължимото поведение от деликвента и органите на МВР при ПТП, **установяват релевантните факти относими към основателността на регресната претенция** на застрахователя по реда на чл. 274, ал. 1, т. 1 пр. посл. КЗ.

Регресната претенция на дружеството - застраховател е установена и по основание и по размер, т.к. е доказан фактическият състав на действащата по време на деликта норма на чл. 274, ал. 1 т.1 пр. последно КЗ отменен . С влязлата в законна сила Присъда съгласно нормата на чл.300 ГПК е установена съставомерността на Д.ието на посъдимия , ответник в настоящия процес .Видно от л. 91 -ви от НОДХ № 1016/2013 г. по описа на ОС Варна с Присъда № 19/25.02.2014 г. Е. Ю. е признат за виновен затова, че на 2.7.2012г. в с.с., при управление на МПС л.а. " ****" с рег.№ *** нарушил правилата за движение по пътищата - чл.20, ал.1 и ал.2 ЗДвП и причинил по непредпазливост смъртта на К. К. К. ЕГН *****, като деецът избягал от местопроизшествието - престъпление по чл. 343 , ал.3 пр. последно , б"б „пр.първо вр. ал.1 , б. „в „, НК.

Влязлата в законна сила Присъда на наказателния съд мотивира исковия съд да приеме за безспорно установено и доказано , че на 2.7.2012г. ответникът е осъществил престъпление от общ характер с възприетата от ОС Варна правна квалификация , а и непосредствено след Д.ието е избягал от местопроизшествието .

Събраните по делото писмени доказателства - цитираните по -горе решения на СРС и СГС , допуснатите по делото гласни доказателства и заключението по комплексната съдебно медицинска автотехническа експертиза, неоспорено от страните, кредитирано напълно от съда, ведно с

останалия доказателствен материал обосновават и извод, че с действията си на 2.7.2012 г. в с.С., при управление на застрахован със застраховка ГО л.а., ответникът не само е причинил смъртта на детето К.К. , но е причинил и леки телесни повреди на още две лица - разпитаните по делото в качество на свидетели С. С. и И. Ц. .

Безспорно е доказано по делото, че с преводни нареждания от 15.12.2016 г., 15.12.2016г. и 1.2.2017 г. застрахователят ЗАД Е. АД е заплатил обезщетения на пострадалите лица С.С. и И.Ц., в размерите които са били определени от СРС и СГС въз основа на влезли в законна сила Решения , като размерите и основанията са вписани в преводните нареждания за две отделни заведени щети при застрахователя .

Въз основа на изложеното по-горе, иският съд , на база събраните доказателства по делото , намира че **регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите спрямо виновния водач се урежда от закона, действал към момента на неговото поразяване**, а този момент е настъпването на застрахователното **събитие** по риска "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Регресното право на ищцовото дружество е установено и доказано на база писмените доказателства по делото, т.к. към датата на деликта **2.7.2012 г.** управлението от водача л.а. е имал валидна застраховка „ Гражданска отговорност „ .Съгласно нормата на чл.300 ГПК е доказана вината на водача на л.а. , причинил ПТП -то от 2.7.2012 г., фактът че същият е избягал от местопроизшествието . Приложените заверени за вярност с оригинала Решения на СРС и СГС установяват присъдените в полза на двете пострадали с леки телесни повреди лица С.С. и И.Ц. обезщетения за неимуществени вреди, причинени им от Е. Ю., като и размерите на присъдените в полза на посочените лица съдебно -деловодни разноси . Установено и доказано е в настоящото исковото производство , на база на заключението на вещите лица по КСМАТЕ , че е налице пряка причинно- следствена връзка между деликтното поведение на Е.Ю. и причинените болки и страдания на лицата С.С. и И.Ц., а от приложените по делото преводни нареждания се установява, че дружеството - застраховател е изплатило на пострадалите две лица исковата сума .

С оглед изложеното по горе -съдът намира ,че ищецът е доказал и основанията и размера на иска си макар и посочен по чл. 500 ал.1 т.3 КЗ нов, аналог на действалия към момента на Дието **чл. 274, ал. 1, т. 1, пр. посл. КЗ** отменен, поради което и искът следва да бъде уважен ведно със законовите последици -присъждане на законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането.

На последно място, за да бъде обективен съдебния акт, иският съд намира, че следва да постанови отхвърлителен диспозитив само за частта в която се желае със СПН да бъде установено , че към датата на управление на МПС ответникът е управлявал л.а. със **съдържание на алкохол в кръвта над допустимото** . Доказателства затова отв.Е. Ю. да е употребил алкохол на 2.7.2012 г. дори и наказателният съд не е установил , т.к. поведението на ответника свързано с напускане на местопроизшествие е довело до липсата на изследване с дрегер или химическа експертиза за съдържание на алкохол в кръвта .

Въз основа на горните мотиви, иският съд определя отговорността за разноси както следва :

В заповедното производство при издаването на Заповед № 5661/11.10.2021 г. за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 14582/2021 г. по описа на РС Варна, XLII- ри състав, заповедният съд е определил размера на дължимите от длъжника в полза на заявителя разноси -

163,78 лева за заплатена държавна такса и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение. Този размер и иският съд присъжда в полза на ищцовото дружество -съдебно -деловодни разноси в заповедното производство .

По отношение на разностите , сторени от ищеца , в настоящото исково производство , ищецът чрез процесуалния си представител в списъка по чл. 80 ГПК е изброил изчерпателно всички реално сторени разноси по делото :163,79 лв. държавна такса, 739,47 лв. депозит за особен представител, 400 лв. депозит за СМАТЕ , 60 лева депозит за разпит на свидетели, като на последно място е посочил, че претендира и юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер .

Начина на посочване на дължимото се юрисконсултско възнаграждение изключва евентуалното произнасяне на иският съд по възражението на особения представител на ответника за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение .

Иският съд, следва да определи юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца пред настоящата инстанция, като се води от разпоредбата на **чл. 25.** (1) (Предишен текст на чл. 25 – ДВ, бр. 98 от 2015 г., в сила от 15.12.2015 г., изм., **бр. 74 от 2021 г.** , в сила от 1.10.2021 г.) от Наредбата за заплащане на правната помощ , съгласно която норма : За защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Съдът , в настоящия му състав, предвид характера и вида на производството по делото намира ,че възнаграждение от 150 лв. отговоря на фактическата и правна сложност на спора по делото и на предприетите действия по защита на ищеца, поради което и определя в полза на ищеца сумата от 150 лв.за процесуално представителство пред настоящата инстанция на осн. чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК . Сборът от всички сторени разноси от ищеца в исковото производство, съдът пресмята, че възлиза на общо **1513,26 лв.** и присъжда на осн. чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК този размер на съдебно - деловодни разноси .

На последно място, съдът констатира, че особеният представител не отправил искане за издаване на **РКО** за сумата от **739,47 лв.** депозит за особен представител- внесен на 17.05.2022 г. видно от л. 45-ти, но т.к. депозита за осъществяването от особения представител на ответника е определен именно за да може ответника да бъде представляван и защитаван, а и след като възнаграждението на особения представител е винаги дължимо, съдът намира, че следва да разпорежи издаване на РКО в полза на адвокат А. И. К. от АК Варна - вписан под номер 8282 в Националния регистър за правна помощ , надлежно назначена от съда в качеството ѝ на особен представител на ответника.

Водим от горното, иският съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните : **ищцовото дружество „З. Д. Е.“** АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от ЙоА. Ц. и РумЯ. Б. - Изпълнителни директори, чрез пълномощника юрисконсулт Я. Н. - Ц. и **ответника Е. М. Ю., ЕГН *******, с адрес: с. С., *** **че ответникът Е. М. Ю., ЕГН ***** ДЪЛЖИ на ищцовото дружество „З. Д. Е. „** АД, ЕИК *** паричните вземания, за които заповедният съд е издал в полза на ищцовото дружество **Заповед № 5661/11.10.2021 г.** за изпълнение на парично

задължение по чл.410 ГПК, по ч.гр.д.№ 14582/2021 г. по описа на РС Варна, XLII - ри състав, а именно : **СУМАТА** от **8189,31** лв. (осем хиляди сто осемдесет и девет лева и тридесет и една стотинки), представляваща изплатено застрахователно обезщетение на основание чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ нов (чл. 274, ал. 1, т. 1, пр. посл. КЗ отменен) въз основа на сключена застраховка „Гражданска отговорност“, във връзка с ПТП, настъпило на **02.07.2012 г.**, в с. С., обл. Варна, при което при управление на л.а. „***“, с ДК № ***, по ул. „****“, Е. М. Ю. нарушава правилата за движение по пътищата и до дом *** удря попътно движещи се към центъра на селото в близост до десния бордюр трима пешеходци с дете в количка, по **щета № 1500055001** и *****, **ведно със законна лихва върху главницата**, считано от датата на подаване на заявлението в съда - **08.10.2021 г.**, до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.422 , ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл. 86 ал.1 ЗЗД**,

КАТО ОТХВЪРЛЯ иска в частта , в която се желае да бъде установено със СПН, че регресното право на застрахователя- ищец е обусловено и от управлението на л.а. „****“, с ДК № ***, на посочената по-горе датата и място и с алкохол в кръвта над допустимото от Е. М. Ю., **като неоснователен и недоказан** .

ОСЪЖДА Е. М. Ю., ЕГН *****, с адрес: с. С., *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „З. Д. Е.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от ЙоА. Ц. и РумЯ. Б. - Изпълнителни директори, чрез пълномощника юрисконсулт Я. Н. - Ц. **сторените по заповедното дело** от ищцовата страна по частно гр.дело № 14582/2021 г. по описа на РС Варна, X LII - ри състав,**съдебно - деловодни разноски** в размер на **163,78** лв. (сто шестдесет и три лева и седемдесет и осем стотинки), за заплатена държавна такса и **50,00** лв. (петдесет лева), за юрисконсултско възнаграждение, на основание **чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПрП, вр. чл. 26 от НЗПрП**.

ОСЪЖДА Е. М. Ю., ЕГН *****, с адрес: с. С., *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „З. Д. Е.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от ЙоА. Ц. и РумЯ. Б. - Изпълнителни директори, чрез пълномощника юрисконсулт Я. Н. - Ц. **СУМАТА** от общо **1513,26** лв. (хиляда петстотин и тринадесет лева и двадесет и шест стотинки) - сторените от ищцовото дружество пред настоящата инстанция съдебно -деловодни разноски, **на осн. чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК** .

РАЗПОРЕЖДА издаване на **РКО** в полза на адвокат **А. И. К.** от **АК Варна** - **вписан под номер 8282** в Националния регистър за правна помощ , надлежно назначена от съда в качеството й на особен представител на ответника, за **СУМАТА** от общо **739,47** лв.(седемстотин тридесет и девет лева и четиридесет и седем стотинки) за осъществено процесуално представителство от адв. А.К. на ответника Е. Ю. в исковото производство, пред настоящата инстанция , на осн. чл. 47, ал.6 ГПК .

РАЗПОРЕЖДАНЕТО за издаване на **РКО** не подлежи на обжалване.

РАЗПОРЕЖДА уведомяване на адв. А. К. за издаването на **РКО** .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа .

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните ѝм представители.

Съдия при Районен съд – Варна: _____